

Arrest

nr. 133 883 van 26 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 16 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 mei 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Bengalese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 2 februari 1970.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 augustus 2009, en dient dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 11 december 2012 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beroep aan. Bij arrest van 10

april 2013 met nummer 100 726 weigert de Raad de toekenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

Op 3 januari 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker. De verzoekende partij stelde hiertegen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest van 10 oktober 2013 met nummer 111 618 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing.

Op 22 april 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker. De verzoekende partij stelde hiertegen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest van 23 januari 2014 met nummer 117 449 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing.

Op 29 oktober 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 13 mei 2014 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 13 mei 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 mei 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.05.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Hij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 25.04.2013.”

Op 31 juli 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 10 september 2014 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het vertrouwensbeginsel, het objectiviteitsprincipe, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Voorts stelt ze dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht en een beoordelingsfout begaan werd.

In het middel zelf voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 6 en 8 van Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“DOORDAT :

Tegenpartij DVZ stelt in het INREISVERBOD voor 3 jaar :

« 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan : Hij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel « om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 25.04.2013. »

TERWIJL :

Verzoeker stelt dat hij met de aanvraag van en het wachten op toezending van supplementaire documenten vanuit zijn oorsprongland Bangladesh hij zijn asielaanvraag hetzij kon vervolledigen, hetzij een nieuwe aanvraag zou kunnen indienen bij het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen ;

Hij wacht nog op bijkomende stukken ;

Verzoeker heeft een aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ingediend bij de heer Burgemeester van de Stad Brussel op 26 oktober 2013 met bestemming voor de DIENST VREEMDELINGENZAKEN ;

Niettegenstaande het bestaan van een vorig BGV hem betekend op 25.04.2013 vreest hij voor hemzelf en zijn kerngezin, om gewelddaden en bedreigingen te moeten ondergaan, gezien hij hindou is en zijn partner moslima, wat zeker niet aanvaardt wordt in Bangladesh ;

Dat hij hiervoor reeds en dit ter behandeling van zijn diverse dossiers, voorheen diverse artikelen overhandigd heeft aan DVZ en aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ;

Dat in de tijdsperiode dat verzoeker documenten uit zijn oorsprongland afwachtend was en gezien hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is zijn partner in verwachting geraakt en is zij recentelijk op 04.09.2014 bevallen van een dochter, zijnde K. H. (...).zoals blijkt uit bijgevoegd document « Information à l'attention du ou des nouveau(x) parent(s) » bestemd voor de Dienst Burgelijke Stand van de Stad Brussel ;

(stuk 3)

Dat in het kader van de in verwachting zijnde moeder, A. S. (...), een regularisatie aanvraag op basis van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (15.12.1980) bij DVZ op 31 juli 2014 ingediend werd : dat hierover nog geen beslissing werd genomen ;

Dat enerzijds door de recentelijke groei van de familiekern op 4 september 2014 door de geboorte van de dochter K. H. (...), en anderzijds door de reeds voormelde risicofactoren hiervoor aangehaald, noch de vader (huidige verzoeker) noch de moeder A. S. (...) zich veilig naar hun oorsprongland konden begeven ;

Dat conform het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging, men moeilijk inziet hoe verzoeker zijn rechten zou kunnen laten gelden, in het kader van hangende AANVRAGEN bij DVZ en de VERZOEKSCRIFTEN bij de RAAD voor VREEMDELINGENBETWISTINGEN, indien hij het land moest uitgezet worden : dat zou dan ook een schending van het artikel 6 (recht op eerlijk proces) van het EVRM kunnen uitmaken ;

Dat hierbij dan ook de rechten van hun minderjarige zoon R.SK A. (...) geboren te Dhaka op 13.12.2002, alsmede deze van de pasgeborene dochter K. H. (...), de nationale en internationale geldende normen hieromtrent dienen nageleefd te worden ;

Dat zowel verzoeker als zijn partner erop konden vertrouwen dat hun verblijf in België zou geregulariseerd worden : dat tot nog toe geen rekening werd gehouden met de lange duur van asielprocedure, gaande van 28 augustus 2009 tot een weigering van het C.G.V.S. Op 11 december 2012 en bij Arrest nr. 100.726 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd dit bevestigd op 10 april 2013 ;

Besluit :

Er is bijgevolg schending van het vertrouwensbeginsel en de algemene zorzuldigheidsnorm ;

Er werd geen rekening gehouden door DVZ met reeds gekende objectieve gegevens :

1.De lange duur van de asielprocedure, gaande van 2009 tot 2013 en de gekende risico's bij terugkeer welke nog altijd bestaan ;

2.Diverse aanvragen om gehoord te worden werden ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de loop van het jaar 2013 ;

3.Ingediende gegevens in het kader van het beroep tegen de BIJLAGEN 13 ;

4.Een aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ingediend bij de heer Burgemeester van Brussel, met bestemming DVZ op 26 oktober 2013 ;

Er dient echter wel rekening gehouden te worden met nieuwe elementen welke de uitvoering van een BGV en het eraan gekoppeld inreisverbod voor drie jaar, in de weg staan ;

5.De aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 om reden van de in verwachting zijnde partner van verzoeker, mevrouw A.S. (...) ;

6.De geboorte van een dochter op 4 september 2014 ;

Dat in die context men enkel kan besluiten dat het afleveren door DVZ van een BIJLAGE sexies – niet voldoet aan een grondige analyse van de voorgaanden en dat er geenszins rekening gehouden werd met recente factoren, welke een uitwijzing om minstens humanitaire en medische redenen in de weg staan ;

Dat de motiveringsplicht van het huidig bevel van INREISVERBOD - BIJLAGE 13sexies zeker niet naar recht verantwoord is, minstens op basis van de tot op heden beschikbare en/of meegedeelde gegevens

Het betreft een onzorgvuldige gegevensverzameling, verkeerdelijk gemotiveerd en van waaruit een onzorgvuldig nefast besluit genomen werd ;

Dat wat het ermee gepaard gaande BGV (BIJLAGE 13) betreft : indien verzoeker het land zou moeten verlaten, dit een splitsing zou teweegbrengen in de familieleden ;

Dat om onder andere voormelde bi-religieuze oorsprong van verzoeker en zijn partner : dit wordt geenszins aanvaard noch door de ouders van weerskanten van het koppel (verzoeker is ouderloos in Bangladesh) noch door de plaatselijke samenleving in Bangladesh : dit ligt aan de oorsprong van van hun vlucht uit Bangladesh ;

Dat in geval van terugkeer, geen van beide (noch verzoeker noch zijn partner A.S. (...)) kan rekenen op steun van de wederzijdse schoonouders : voor de ene zijn ze gestorven en naar een ander land (India) vertrokken ;

voor de andere partner A. S. (...), is de vader van de kinderen (verzoeker) geenszins welkom en riskeert hij tal van problemen ;

Dit gaat dus in tegen het fundamenteel respect van het privé- en familiaal leven (art. 8 EVRM) ;

Dat zowel de verzoeker als zijn partner, als de minderjarige zoon zich goed inburgeren in de Belgische Maatschappij : zij kunnen deelnemen aan het sociaal leven en de zoon gaat regelmatig naar school zoals blijkt uit het bijgevoegd schoolattest ;

(stuk 5)

Samengevat :

Dat hieruit naar voor komt dat verzoeker een land zou moeten verlaten vooraleer zijn rechten op een eerlijk proces te kunnen uitoefenen in het kader van hangende procedures : dit zou niet conform zijn het recht op een eerlijk proces (art.6 van het EVRM) en niet conform de menselijke waardigheid en het respect voor het privé- en familiaal leven (art. 8 EVRM) ;

Dat volgens verzoeker het hier gaat om een niet verrechtvaardigd inreisverbod (gepaard gaande met een BGV van zelfde datum, beiden op dezelfde datum betekend) ;

Verzoeker kan moeilijk naar zijn geboorteland terugkeren zonder zijn kinderen ;

Noch de pasgeboren dochter K. H. (...) noch de zoon R. SK. A. (...) staan vermeld op de BIJLAGE 13 van verzoeker ;

In het kader van een kind dat onlangs geboren werd te Brussel, is het normaal dat, zelfs al zou het naar het oorsprongland met zijn ouders teruggaan, het van nature uit interesse zal tonen, misschien van in het prille begin van haar leven, om in haar geboorteland (BELGIE) op te groeien, te studeren, te werken en op haar beurt een gezin te stichten ;

Door van meet af aan, deze humanitaire toekomstperspectieven te boycotten, door het afleveren aan de respectievelijke ouders van een INREISVERBOD – Bijlage 13sexies –

(en van een BGV eveneens op datum van 13.05.2014 betekend op 19.08.2014, dat het voorwerp uitmaakt van een afzonderlijk verzoekschrift)

is dat volgens verzoeker een stap te ver : hierdoor wordt de wortel van de samenleving aangetast en kan dit een inbreuk uitmaken op het privé- en familiaal leven van verzoeker en van zijn andere familieleden ;

Dat zowel verzoeker K. S. (...), zijn partner A. S. (...) met de minderjarige zoon, het voorwerp uitmaken van een BGV – Bijlage 13 -

Dat dit handelen de stabiliteit van een gezin, de opvoedingskwaliteit van minderjarige kinderen en de gezondheid van alle familieleden zeker niet ten goede komt -

dat het kenmerkend is hoe een inreisverbod ingeschakeld wordt met een BGV, daar waar geen rechtsvaardigingsgrond voor bestaat ;

Dat naast de foutieve en afwezige correcte motiveringplicht er zeker sprake kan zijn van machts-overschrijding en van onvolledige, onzorgvuldige opstelling van belangrijke Administratieve documenten ; »

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij.

“Uit de bespreking van het middel blijkt dat hij eveneens een schending van de artikelen 6 en 8 EVRM aanvoert.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de andere leden van zijn kerngezin, noch met de geboorte van zijn jongste kind op 4 september 2014.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat er tegen verzoekers partner en moeder van zijn kinderen, eveneens op 13 mei 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, en haar een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

Verzoekers kerngezin wordt derhalve niet uiteengerukt waardoor er geen schending van artikel 8 EVRM wordt aangetoond.

Waar hij verwijst naar de geboorte van zijn jongste kind op 4 september 2014 dient te worden opgemerkt dat die geboorte na het nemen van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden waardoor het Bestuur er ook geen rekening mee kon houden.

Waar verzoeker een schending van artikel 6 EVRM aanvoert dient te worden opgemerkt dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken toepasselijk zijn, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (RvV, 24 januari 2011, nr. 54.807)

Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden.

Het enige middel is niet ernstig."

2.1.3. Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, wijst de Raad erop dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing baseert de verwerende partij de afgifte van een inreisverbod van drie jaar op artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar kan afgeleverd worden indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat op 25 april 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat er risico's zijn bij een terugkeer naar Bangladesh omwille van het feit dat haar partner moslima is en zij hindoe is, wordt er gewezen op het arrest van 10 april 2013 met nummer 100 726 waarbij de Raad de verzoekende partij de toekenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. In dit arrest wordt uitdrukkelijk gesteld: "Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming." en "Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar hun beweerde land van herkomst, Bangladesh." Voorts blijkt ook uit de asielprocedure dat de verzoekende partij een gebrekkige kennis omtrent het hindoeïsme heeft. In huidig verzoekschrift brengt ze geen elementen of een begin van bewijs bij die risico's bij een terugkeer naar Bangladesh aannemelijk maken. Ook worden er geen bewijzen voorgelegd dat de partner van de verzoekende partij effectief moslima is.

Voorts meent de verzoekende partij dat er geen rekening werd gehouden met reeds gekende objectieve gegevens, met name de lange duur van de asielprocedure, de diverse aanvragen om gehoord te worden ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de loop van 2013, de ingediende gegevens in het kader van de beroepen tegen de bijlage 13, de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de geboorte van haar dochter op 4 september 2014. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van de zwangerschap van de partner van de verzoekende partij. Bijgevolg kan men de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met "*Diverse aanvragen om gehoord te worden*", wijst de Raad erop dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd geen hangende beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had. In elke zaak was er reeds een arrest uitgesproken, zoals blijkt uit punt 1 van dit arrest. Het is pas nadat de bestreden beslissing genomen werd, dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend heeft. De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd op 31 juli 2014 ingediend, terwijl de bestreden beslissing op 13 mei 2014 genomen werd. Bijgevolg kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien werd deze aanvraag op 10 september 2014 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onontvankelijk verklaard. Voorts laat de verzoekende partij na om in haar verzoekschrift te preciseren welke andere aanvragen bij de verwerende partij en beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog hangende waren of met welke gegevens aangevoerd in het kader van het beroep tegen de bijlage 13 er geen rekening werd gehouden. Op het moment van de bestreden beslissing werd ook de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis door de gemachtigde van de staatssecretaris onontvankelijk verklaard. Ook laat de verzoekende partij na *in concreto* uiteen te zetten om welke redenen de duur van haar asielprocedure *in casu* de afgifte van een inreisverbod zou verhinderen. De verzoekende partij beperkt zich tot een algemene stelling waarmee niet aannemelijk wordt gemaakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

De verzoekende partij stelt dat haar onlangs geboren kind van nature uit interesse zal tonen om in haar geboorteland op te groeien, te studeren, te werken en op haar beurt een gezin te stichten. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verwerende partij had meegedeeld dat haar partner in verwachting was van een kindje, dat in september kon geboren worden. Bijgevolg kan ze de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Waar de verzoekende partij er ook op wijst dat zij een nieuwe asielaanvraag zou kunnen dienen en heden wacht op bijkomende stukken, kan slechts worden vastgesteld dat zij deze nieuwe asielaanvraag (nog) niet daadwerkelijk heeft ingediend en dient opgemerkt dat deze hoe dan ook na de bestreden beslissing, die dateert van 13 mei 2014, zal worden ingediend. Bijgevolg kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing of hierover niet te hebben kunnen motiveren. Er dient op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Daarenboven schort het louter indienen van een asielaanvraag hoogstens de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing op. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij reeds dezelfde argumenten aangevoerd heeft bij de laatste 2 procedures die ze bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevoerd heeft, maar tot heden (nog) geen nieuwe aanvraag ingediend heeft (cf. RvV 10 oktober 2013, nr. 111 618 en RvV 23 januari 2014, nr. 117 449).

Waar de verzoekende partij verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond artikel 9bis de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat op 13 mei 2014 de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard heeft.

De verzoekende partij stelt dat "*ook rekening moet worden gehouden met de rechten van minderjarige kinderen, zowel uit nationale als internationale normen*". In dit verband merkt de Raad op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaal-rechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene

beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot bovenstaande algemene stelling. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij aangeeft dat zowel haar partner als hun oudste zoon zich goed inburgeren, deelnemen aan het sociaal leven en dat de wortel van de samenleving wordt aangetast door aan de ouders van een in België geboren kind een inreisverbod te geven en hieraan toevoegt dat dit een inbreuk kan uitmaken op het privé- en familiaal leven van de verzoekende partij, wordt erop gewezen dat de aangevoerde kritiek te dezen blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht met betrekking tot het inreisverbod wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat er *in casu* een manifeste beoordelingsfout gemaakt werd.

3.1.3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat de verzoekende partij geen schending aantoonde van de zorgvuldigheidsplicht.

3.1.3.3. In zoverre de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, door te stellen dat indien zij het land moet verlaten dit een splitsing van de familiekeren zou teweegbrengen, wijst de Raad erop dat de partner van de verzoekende partij eveneens op 13 mei 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft. Op het bevel van de partner staat eveneens de oudste zoon van de verzoekende partij vermeld. Het jongste kind van de verzoekende partij staat weliswaar niet vermeld op de bestreden beslissing of op het bevel van de partner van de verzoekende partij, daar het nog niet geboren was op het moment van de bestreden beslissing, maar niets verhindert de verzoekende partij haar kindje mee te nemen wanneer zij het land verlaat. Noch uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift blijkt enig element dat hieraan in de weg zou staan. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden door de bestreden beslissing van haar gezin gescheiden te worden. Bijgevolg wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt. Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen argumenten aan.

3.1.3.4. Met betrekking tot voormeld artikel 6 van het EVRM wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.1.3.5. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari

2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Gelet op hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij in casu geen schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk.

3.1.3.6. Er kan slechts sprake zijn van machtsafwendings wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739). De beschouwingen die de verzoekende partij naar voren brengt, tonen echter niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwendings.

3.1.3.7. Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voren brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden

3.1.3.8. In de mate dat de verzoekende partij nog de schending aanvoert van het objectiviteitsprincipe moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat de verzoekende partij nalaat verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS